

LEFGOZERS

RICARDO NOORT / 23

TEKST: JANITA ELINGS / FOTOGRAFIE: GLENN CORNELISSE

Wat is jouw lefmoment?

‘Op jonge leeftijd ben ik al gestopt met de drugs. Ik ben nu bijna twee jaar clean en ga wekelijks naar twee of drie NA meetings. Dat is heel belangrijk in herstel, er met elkaar over kunnen praten. Ik doe bij de bijeenkomsten steeds meer organisatorisch werk en binnenkort word ik zelfs voorzitter van de meetings. Dat is echt mijn lefmoment. Ik houd er helemaal niet van om voor een groep mensen te spreken, maar ik wil het wel heel graag. Daarnaast ben ik gevraagd om in december voor een groep van honderd mensen te gaan spreken in mijn oude kliniek. Daar ben ik ook nog nerveus over, maar ik kijk er wel heel erg naar uit. Terug naar de plek waar het clean leven begon.’

Wat gebeurde er voor je in de kliniek kwam?

‘Toen ik dertien jaar was, rookte ik mijn

eerste jointje. Dat was op het schoolplein met een groepje jongens. Het begon met hooguit drie keer blowen per week. Ik kreeg ruzie met die jongens en toen kreeg ik andere gebruikersvrienden. Intussen was ik een paar jaar ouder. Ik stopte met mijn opleiding, want dat ging niet samen met mijn - inmiddels dagelijkse - gebruik. Al die tijd dacht ik dat ik door het blowen echt mezelf kon zijn en dat wiet mijn grote vriend was. Steeds meer ruzies kreeg ik thuis, ik werd depressief, voelde me eenzaam, dacht dat niemand om me gaf. Intussen loog, stal en bedroog ik. Naar mijn ouders toe en mijn toenmalige vriendin. Zonder opleiding deed ik niks anders dan blowen. Ik stond op rond een uur of half 11 en ging rond een uur of 1 naar mijn gebruikersvrienden. Om 5 uur weer even gauw naar huis om te eten en de hond uit te laten. Daarna weer door naar

die gebruikersvrienden en daar bleef ik tot de late uurtjes. Mijn ouders vonden af en toe weleens wiet of hasj en natuurlijk konden ze het ook wel ruiken, want ik gebruikte ook op mijn kamer. 1 januari 2013 vonden zij weer eens wiet. Ze zeiden dat ik naar de kliniek moest en anders werd ik het huis uit gezet. Ik had geen geld voor onderdak en het idee van het daklozenbestaan schrikte me heel erg af.’

Je koos dus de kliniek?

‘Ja, daar heb ik toen tien weken gezeten. Het was zwaar, maar ik heb er ook genoten. Het vertrouwen van mijn ouders krijg ik steeds meer terug, ik heb een oude vriendengroep waar ik weer mee omga. Mijn leven gaat steeds meer richting ‘huisje, boompje, beestje’. En het is heerlijk om niet verplicht een joint te moeten roken, omdat ik anders niet in slaap kan vallen.’ ●